

* *

Прощавайте, и вий, които грозно, злѣчно,
 Ме хулите, о критикари,
И вий които ми съ тамянь кадите
И ми товарите съ цвѣтъя плѣщитѣ,
 Добри и глунави другари!

*

Прощавайте и вий, младежи завистливи
 Които се ядете живи,
 Събаряте, трошите,
 Премахвате, горите,
 И „ново“ сѣ желайте, —
 И нищо сѣ не знайте
 Да създадете „ново“, —
Велики предприемате дѣяния, мечтайте
Това което Соломонъ не е мечталъ, играйте
Съ едно, сѣ сжщо, игралò: ораторското слово! . .

*

Прощавайте, о всички вий,
 Язикоиграчи,
 Или продавачи
На идеали и мечти,
 Прощавайте, готвачи
 На сладостни софизми,
 Прощавайте, кроячи
 На тънки византизми,
Краевѣковни Българи, интеллигентни сили,
Отъ много зрѣлостъ вече изгнили!

* *
*

А вий които тихичко пасете,
Пò-вълнести, пò-тѣпи отъ овцѣтъ,
Пасете, хвърляте си тора
На Дѣда Господа на двора,
Вий, бòжи хора, хитроумни хора,
Любители на цифритѣ въ говòра,
 Вий, тлѣсти, мазни умове,
 Които търсите моралъ
 Въ онуй хранилище за калъ